

Dangus viršum uosto

Man prireikė ištiso dešimtmečio suvokti, kad dauguma mano skaitytojų netgi 1984-aisiais neturėjo reikiamos patirties deramai suprasti pirmąjį „Neuromanto“ sakinį. Iš tiesų tą pirmąjį įvaizdį kūriau turėdamas galvoj iš vaikystės atėjusią nespaltoto vaizdo statiką ekrane, beveik skausmingą sidabrišką natrio mirguliavimą, – totalus anachronizmas pačioje mano karjeros kuriant įsivaizduojamą ateitį pradžioje.

Vis dėlto įdomiausia – nematomas anachronizmas, iš tų, kurie atskleidžia ypatingą žavesį, būdingą visoms įsivaizduojamoms ateitims, slenkančioms laiko juosta pirmyn, į tikrą ateitį, kur privalu keliauti mums visiems. Skaitytojas niekad nė nestabtelėjo susimąstyti, kad aš, tegul nesąmoningai, galėjau galvoti apie tuščio kanalo spalvą ir tekstūrą, įjungus senovinę, medinėje dėžėje įtaisytą „Motorolą“ su audeklu aptrauktais garsiakalbiais. Visgi aiškumo stygių skaitytojai kompensavo patys, užsiversdami papildomą vaizduotės nešulio svorį: kad ir kokią statikos spalvą įsivaizduodavo, jai priskirdavo žodžių junginio „tuščias kanalas“ melancholiją.

Septintajame dešimtmetyje būdamas paauglys godžiai skaičiau dar penktajame rašytą mokslinę fantastiką – žanrui tas laikotarpis buvo labai derlingas. Menu, stengdavausi atlaidžiai vertinti istorijas, kuriose buvo mažumą persistengta kuriant technologinius stebuklus arba kurių įsivaizduojamas ateitis vélesnė istorija nustūmė į pašalę.

Tokiems kūriniams nepagailiu atleidumo mainais už kitokią jų siūlomą vertę – lygiai tokie pat atleidūs turėtų būti ir kai kurie šiandieniai „Neuromanto“ skaitytojai, ir ne dėl nematomų anachronizmų, tokių kaip toji televizoriaus ekrano spalva, o dėl neišvengiamos nuodėmės pradanginti kai kuriuos daiktus – tarkime, knygoje nė su žiburiu nerasis tokių visiems įprastų nedidelių belaidžių telefonų. (Iš tiesų vienas mano paties mėgstamiausių knygos epizodų sukasi apie nuoseklų *taksofonų* skambėjimą.)

Įsivaizduokime kokį nors septintojo dešimtmečio romaną, kurio autorius kažkaip sugebėjo tiksliai sukurti maždaug 2004-ųjų mobiliuosius telefonus – lygiai tokius, kokie mums jau pažįstami, – ir deramai įterpti juos į įsivaizduojamos ateities audinį. Septintajame dešimtmetyje tokia knyga būtų atrodžiusi itin keista, nors tuo metu jau buvo prirašyta begalė romanų, kuriuose mažičiai belaidžiai asmeniniai ryšio prietaisai nieko nebestebino. Bet išties pranašingai mobiliuosius telefonus naudojančio romano siužeto plėtotė labai jau glumintų, personažai dėl neįtikėtino ryšio lygio imtų elgtis taip, kad jų veiksmai nustelbtų patį siužetą.

Kai pažvelgiu į praeitį apsišarvavęs dabartinėmis žiniomis, nejučia kyla įtarimas, kad „Neuromantas“ dėl sėkmingo gyvavimo lenty-nose nemaža dalimi lieka skolingas mano bemaž tobulam neišmanymui technologijų, iš kurių ekstrapoliavau savas. Buvau toli gražu ne tas septintojo dešimtmečio autorius, kuris apie mobiliuosius telefonus nutuokia viską, ką anuomet buvo įmanoma nutuokti. Ten, kur visokius dalykus kurčiau iš vientiso audeklo, spalvos išliko ryškios. Užtat ten, kur, savo nelaimei, turėjau bent kruopelę tikrų žinių, skai-tytojas aptinka tokius dalykus kaip tarškantys mechaninio spaus-dintuvo klavišai ar gluminanti būtinybė Keisui surasti modemą, kai pasidaro visai striuka. Priešingai nei mobiliųjų telefonų stygius, šios nuodėmės jau ne „kažkas praleista“, o „kažkas padaryta ne taip“ rūšies. O dar vienas stygius, ir didelis, – tai mano nesugebėjimas patyliukais sutrupinti Sovietų Sąjungą ir skubiai nušluoti nuolaužas toliau nuo akių, kol niekas nepažvelgė ton pusėn.

Vis dėlto būta strateginės priežasties man šito nedaryti. Taip jau pasielgiau su Jungtinėmis Amerikos Valstijomis – „Neuromanto“

pasaulyje nėra jokių jų egzistavimą liudijančių ženklų. JAV, kaip valstybė, niekur neminimos tyčia, skaitant knygą galima numanyti, kad jos kažkaip subliūško sprogus, šiandienos terminais tariant, globalizacijos burbului, o jas pakeitė gal kiek menkiausiai pavojingas didelių korporacijų ir miestų-valstybių darinys. Taigi, pradanginęs Jungtines Amerikos Valstijas, Sovietų Sąjungą nutariau palikti tęstinumo labui. (Jei vietoj JAV būčiau pragaišinęs SSRS, mane, žiūrėk, dar sudegintų ant laužo kaip raganą, tad galai nematė.)

Šiandieniam skaitytojui derėtų atsižvelgti į tą aplinkybę, kad rašydamas „Neuromantą“ visiškai nesitikėjau jo sulauksiant vis naujų leidimų ir po dvidešimties metų. Žinojau: jei tik sugebėsiu pabaigti rankraštį ir redaktorius jį priims, o tiek viena, tiek kita atrodė vis menkiausiai tikėtina, mano kūrinys bus išleistas knyga minkštais viršeliais – pačiu efemeriškesniu literatūros kūrinio pavidalu, kišeninio dydžio prozos blokeliu, pritaikytu tilpti į standartinį sukiojamą metalinį stendą, išspausdintu ant didelio rūgštingumo popieriaus, pastebimai trokštančio grįžti į tą žaliavinę masę, iš kurios buvo spaustas. Didžiausios mano puoselėtos viltys knygai buvo, kad ji, debiutavusi kukliu tiražu, galbūt suras kokią giminingą sielą, na, gal penkias. Galbūt Anglijoje, kaip įsivaizdavau anglus, gal Prancūzijoje. Sulaukti gausaus amerikiečių skaitytojų būrio visai nesitikėjau, kadangi man atrodė, jog rašau pernelyg prikišamai prieštaraudamas viskam, ko, mano manymu, amerikiečių skaitytojai buvo įpratinti tikėtis iš mokslinės fantastikos.

Dariau taip todėl, kad, regis, niekaip, net ir labai norėdamas, nebūčiau sugebėjęs rašyti kaip nors kitaip. Įkalbėtas pasirašyti sutartį (o įkalbėjo dabar jau velionis Terry Carras – jeigu ne jis, nebūtų jokio „Neuromanto“), staiga pasijutau apniktas atskalūniškų nuotaičių, kuriomis, savaime aišku, neketinau dalintis su leidėju ar, tiesą sakant, ir su kuo kitu. Vieninteliai žmonės, supratę tokius dalykus, buvo keli kiti pradedantieji rašytojai – ateis toks metas, kai drauge su jais man bus prilipinta „kiberpanko“ atstovo etiketė, – bet jie buvo toli nuo manęs, dauguma – Ostine, Teksaso valstijoje.

Kaip ir Keisas knygos kulminacijoje, nėra stačia galva, varomas... na, negaliu pasakyti kuo, tačiau bent viena iš varomųjų jėgų

buvo kunkuliuojantis apmaudas dėl to, kuo, kaip tuo metu man atrodė, virto mano paauglystėje taip mėgtas žanras. Vis dėlto tikrai žinau: nepuoselėjau nei ketinimų, nei menkiausių vilčių, kad tai, ką tuo metu kūriau maigydamas senolės, bet vis dar tiksliai lyg šveicariškas laikrodinis veikiančios rašomosios mašinėlės klavišus, rengdamas rankraštį „Ace Special“ serijos knygai minkštais viršeliais, kaip nors pakeis mokslinės fantastikos kryptį. (Regis, ir nepakeitė, nebent padėjau prilaikyti duris atdaras, bet pats jų tikrai nejstačiau, tas duris radau dar paauglystėje, o jų sąramose buvo išskaptuotos tokios pavardės kaip Besteris ar Leiberis.)

Neseniai sužinojau, kad „Neuromanto“ parduota daugiau nei milijonas egzempliorių. Tiek, reikia manyti, per pastaruosius du dešimtmečius, ir, spėju, buvo kalbama apie Šiaurės Amerikos leidimus arba leidimus anglų kalba. Užsienyje jam pavyko būti išverstam į daugumą kalbų, į kurias verčiamos knygos, bet, kiek žinau, kol kas – ne į kinų ir arabų.*

Tai šiek tiek panašu, lyg turėtum suaugusį vaiką, kuris niekad nepaskambina, bet jam, regis, sekasi visai neblogai, jis daug keliauja, susipažįsta su įdomiais žmonėmis.

Vis dėlto išties prijausti galiu tokiam žvitriam trylikamečiui, kuris, kažkur susirangęs ant sofos, skaito knygą ir pasiekus dvidešimtą puslapį jam labai knieti atskleisti paslaptį, kodėl Čiboje nevalia naudotis mobiliisiais telefonais.

Nagi laikykis, bičiuli.

Bus tik keisčiau ir keisčiau.

William Gibson
Vankuveris, Britų Kolumbija
2004 m. gegužės 17 d.

* Į kinų jau tikrai išversta – 2018 m. gegužės 13 d. (Aut. past.)

I
dalis

ČIBOS BLIUZAS

Dangus viršum uosto buvo tokios spalvos, koks būna televizoriaus ekranas, įjungus tuščią kanalą.

– Nei aš vartuju, nei ką, – išgirdo kažką tariant Keisas, irdamasis per minią, susispietusių apie „Čaco“ duris. – Tiesiog mano kūne išsivystė stiprus narkotikų nepakankamumas.

Balsas – Drieko gyventojų, driekiškas ir juokelis. „Čacubo“ buvo baras profesionaliems emigrantams; galėjai mirkti čia ištisą savaitę taip ir neišgirsdamas nė poros žodžių japoniškai.

Prie baro triūsė Racas – pildė ant padėklo išrikiuotus bokalus pilstomu „Kirin“ alumi, rankos protezas monotoniškai trūkčiojo. Racas pastebėjo Keisą ir nusišypsojo, jo dantys – ištisas Rytų Europos plieno ir rudų puvėsių raizginys. Keisas susirado laisvą vietą prie baro, tarp vienos iš Lonio Zouno kekšių, pasipuošusios neįtikinamu įdegiu, ir gurgždančią laivyno uniformą vilkinčio aukštaūgio afrikiečio, kurio skruostikaulius ženklino dvi tobulai vienodos gentinių randų eilės.

– Čia buvo pasirodęs Veidžas, gana anksti, su pora prielių, – tarė Racas, sveikąja ranka stumdamas baro stalviršiu bokalą. – Gal turi kokių reikaliukų su tavim, Keisai?

Keisas gūžtelėjo pečiais. Dešinėje jo sėdinti mergina sukriženo ir jam niuktelėjo.

Barmeno šypsena paplatėjo. Apie jo bjaurumą sklido legendos. Nesunkiai įperkamo grožio laikais jo stygius trenkė bemaž senovine heraldika. Prieštvaninė ranka gailiai sugergždė, Racui siekiant dar vieno bokalo. Rusų armijos gamybos protezas, septynių funkcijų, lytėjimo pojūčiu aprūpintas manipulatorius, aptrauktas purvinu rausvu plastikumu.

– O tu tikras artistas, Herr Keisai. – Racas niurgztelėjo, tas garsas jam atstojo juoką. Rausva žnyplė pasikasė iš kelnių išvirtusių, baltais marškiniais aptemptą pilvo nuosvyrą. – Artistas iš vos vos komiško vaidinimo.

– Aišku, – patvirtino Keisai ir gurkstelėjo alaus. – Kas nors čia turi pajuokinti. Juk tikrai ne tu, tai jau kaip kažin ką.

Kekšės krizenimas užvažiavo visa oktava aukštyn.

– Ir jau tikrai ne tu, sesule. Tad gal išnyktum, ką? Zounas mano artimas asmeninis draugas.

Mergina įsispitrijo Keisui į akis ir tylutėliai, vos sukrutindama lūpas, pukstelėjo lyg spjaudama. Bet pasišalino.

– Dangau, – tarstelėjo Keisai, – kokiam bordeliui tu čia diriguoji? Žmogus negali nė ramiai išgerti.

– Cha. – Racas šluoste patrynė subraižytą medieną. – Zounas moka man procentus. Tau darbuotis čia leidžiu dėl pramogos.

Keisai pakėlė bokalą ir tą akimirksnį stėjo keista tyla, viena tų, kai, regis, tuo pat metu staiga nutrūksta šimtas tarpusavyje nesusijusių pokalbių. O paskui nuaidėjo kekšės juokas, šiek tiek isteriškas.

Racas suniurzgė:

– Angelas praskrido.

– Kinai! – užbliovė girtas australas. – Taigi kinai išrado neurosplainingą! Prireikus tos šūdinios paslaugos, varyč į žemyną negalvodamas. Suremontuos tave, vyruti, nė mirkstelėt nespėsi...

– Na jau, – tarstelėjo Keisai savo bokalui, kartėlis kliūstelėjo stemple aukštyn lyg tulžis. – O tai jau kaušas šūdliavos, ir tiek.

★

Japonai neurochirurgijos srityje jau spėjo ir pamiršti daugiau, nei kinai išvis kada nors žinojo. Čiboje juodosios rinkos klinikos buvo

aukščiausios klasės, jų technologijos kas mėnesį keičiamos modernesnėmis, ir net jos neįstengė atitaisyti žalos, padarytos Keisui aname Memfio viešbutyje.

Jau metai čia, o jam vis dar tebeįsipaudo kibererdvė, tik viltis kasnakt vis labiau blėso. Nors negailėdamas kimšo į save amfą, nors išnaršė visus Nakties miesto užkaborius bei kertes, užsnūdęs sapne ir vėl išvysdavo matricą, švytinčius logikos nérinius, tįstančius per bespalvę tuštumą... Nuo Drieko dabar jį skyrė ilgas keistas kelias namo per Ramųjį vandenyną, ir jis – jau nebe žmogus prie konsolės, jau nebe kibererdvės kaubojus. Tiktai eilinis smulkus vertelga, mėginantis išsilaikyti vandens paviršiuje. Tačiau sapnai apnikdavo japoniškais naktimis lyg koks elektros krūviu trenkiantis prakeiksmas, ir Keisas apsverkdavo, pravirkdavo miegodamas ir pabUSDavo vienas tamsoje, susirangęs kokio nors kapsulinio viešbučio ankštumoje, pirštais įsikirtęs į lovos plokštę, gniauždamas tarpupirščiuose susimetusius temporolono gniužulus, mėgindamas pasiekti nesamą klaviatūrą.

✱

– Vakare vakare mačiau tavo merguželę, – tarė Racas, statydamas priešais Keisą antrą „Kirino“ bokalą.

– Neturiu aš jokios merguželės, – atsakė tas ir trūktelėjo mauką.

– Panelę Lindą Li.

Keisas papurtė galvą.

– Neturi merguželės? Visai jokios? Vien tik verslas, bičiuli artiste? Visiškas atsidavimas komercijai? – Mažos rudos barmeno akutės buvo giliai prasmegusios tarp odos rėvių. – Manrods, su ja tu man patikai labiau. Daugiau juokdavaisi. O dabar vieną gražų vakarą, žiūrėk, persistengsi beartistaudamas ir atsidursi klinikos rezervuaroose, kur laikomos atsarginės dalys.

– Draskai man širdį, Racai.

Keisas susimokėjo ir išėjo, siauri pečiai gunktelėję po lietaus lašais nutaškytu pilkšvai žalios neperšlampamos striukės naitonu. Irdamasis per Ninsėjaus minias, užuodė priplėkusio savo paties prakaito kvapą.

Keisui buvo dvidešimt ketveri. Dvidešimt dvejų jis buvo kaubojus, duomenų grobikas, vienas iš geriausių visame Drieke. Apmokė jį irgi patys geriausi, Makojus Polis ir Bobis Kvinas, tikros savojo verslo legendos. Dirbo jis veikiamas bemaž neslūgstančio adrenalino srauto – šalutinio jaunystės ir įgudimo produkto, – prisijungęs prie specialiai pritaikyto kibererdvės pulto, kuris permesdavo bekūnę jo sąmonę į konsensuso pagrindu sukurtą haliucinaciją, vadinamąją matricą. Pats būdamas vagis, jis dirbo kitiems, turtingesniems vėgims, darbdaviams, aprūpinantiems jį neregėta programine įranga, būtina prasibrauti per švytinčias korporacijų sistemų ugniasienes ir atverti angas į derlingus duomenų klodus.

Jis padarė klasikinę klaidą, tokią, kokios buvo prisiekęs niekad nepadarysiąs. Apvogė savo darbdavius. Pasiliko šį bei tą sau, bandė prastumti per vieną vogto turto prekeivį Amsterdame. Iki pat šiol taip ir nesužinojo, kaip jį išgliaudė, bet tai ir nebebuvo svarbu. Neabejojo atsisveikinsiąs su gyvybe, bet anie tik nusišypsojo. Žinoma, jis galįs pasilikti pinigus, pasakė jam, žinoma, kodėl gi ne. O pinigai jam praversią. Kadangi – nuo veidų vis dar nenyko šypsenos – jie užtikrinsią, kad jis jau niekad nebegalėtų dirbti.

Jo nervų sistemą jie pažeidė karo laikų rusišku mikotoksinu.

Kol mikronas po mikrono buvo deginamas jo talentas, Keisas, pririštas prie lovos Memfio viešbutyje, ištisas trisdešimt valandų galynėjosi su haliucinacijomis.

Pažeidimas buvo visai menkas, nepastebimas ir tobulai veiksmingas.

Keisui, lig tol gyvenusiam vien dėl bekūnio džiugesio kibererdvėje, tai buvo kryptis į patį dugną. Baruose, kuriuos jis lankydavo būdamas kietuolis kaubojus, elitinei laikysenai, be kitų dalykų, buvo privalomas šiek tiek atsainus, šiek tiek niekinantis požiūris į kūną. Kūnas tebuvo mėsa. Dabar Keisas liko įkalintas savo paties kūne.

Visas jo turtas nedelsiant buvo paverstas naujosiomis jenomis – storu pluoštu senovinių popierinių pinigų, kurie nenutrūkstamu srautu cirkuliavo uždara pasauline juodųjų rinkų grandine, visai kaip Trobriando saliečių kriauklės. Legalius verslo sandorius sudaryti naudojant grynuosius pinigus Drieke buvo sunku, Japonijoje – jau išvis neteisėta.

Japonijoje – sugniaužęs kumščius ir sukandęs dantis prisivertė nė kiek tuo neabejoti – jis surasiąs būdą išgyti. Čiboje. Arba kokioje registruotoje klinikoje, arba pagrindinės medicinos šešėliuose. Čiba – implantų, neurosplainingo, mikrobionikos sinonimas – buvo tikras magnetas, pritraukiantis Drieko technologinio-kriminalinio pasaulio subkultūras.

Čiboje jis per du begalinių tyrimų ir konsultacijų mėnesius bejėgiškai stebėjo, kaip tirpsta jo naujųjų jėnų atsargos. Pagrindinių klinikų, jo paskutinės vilties, gydytojai neslėpdavo susižavėjimo, kaip meistriškai jis suluošintas, o paskui tik lėtai palinguodavo galvas.

Dabar jis nakvodavo pigiausiuose kapsuliniuose viešbučiuose, įsikūrusiuose arčiausiai uosto, po halogeniniais prožektoriais, visą naktį nušviečiančiais dokus tarsi kokias milžiniškas scenas; čia per televizinio dangaus tvaskesį negalėjai įžiūrėti nė Tokijo žiburių, net stūksančio milžiniško holografinio „Fuji Electric Company“ logotipo, o Tokijo įlanka pavirto išsiliejusia juoda begalybe su plūduriuojančiomis baltomis putplasčio salelėmis ir viršum jų ratus sukandžiais kirais. Už uosto stūksojo miestas: viršum fabrikų kupolų kilo milžiniški korporacijų arkologijų kubai. Uostą nuo miesto skyrė siaura senų gatvelių juosta, niekieno teritorija netgi be oficialaus pavadinimo. Nakties miestas, Ninsėjus – jo šerdis. Dieną abipus Ninsėjaus išsirikiavę barai būdavo beveidžiai, uždangstytais langais, neoninės šviesos išjungtos, hologramos – sustingusios, laukiančios po nuodingu sidabrinu dangumi.

Už dviejų kvartalų į vakarus nuo „Čaco“ įsikūrusioje arbatinėje „Jarre de Thé“ Keisas dvigubu espresso nuskalavo pirmąją vakaro tabletę – plokščią rausvą aštuonkampį stipraus braziliško deksedrino. Tabletę jam pardavė viena iš Zouno merguželių.

„Žaro“ sienos buvo nukabinėtos veidrodžiais, kiekvienas šių – raudonai tvieskiančių neonu vamzdelių rėmuose.

Iš pradžių, įstrigęs Čiboje vienas su senkančiais ištekliais ir be-
maž visai išsekusia viltimi pasveikti, jis tarsi įjungė pragaištingą
aukščiausią pavarą, suskato žertis šviežią kapitalą su šalta energija,
kuri, regis, priklausė visai kitam žmogui. Per pirmąjį mėnesį pašali-
no du vyrus ir vieną moterį – už sumas, kurios vos prieš metus jam
būtų atrodžiusios vertos nebent pajuokos. Ninsėjus sekino jį, kol
pati gatvė ėmė panėšėti tarsi į kokią išorinę mirties geismo išraišką,
virto lyg slaptais nuodais, kuriuos nešiojās jis nė neįtarė.

Nakties miestas buvo it koks beprotiškas socialinio darvinizmo
eksperimentas, sukurtas nusinuobodžiavusio tyrinėtojo, visą laiką
laikančio nykštį ant greitojo persukimo mygtuko. Liaukis prekiavęs
visokiomis neteisėtomis gėrybėmis ir nugalėjęs į nežinią be pės-
sako, bet jei suksiesi tik vos vos per greitai, iškils pavojus pralaužti
įtemptą, silpną juodosios rinkos paviršių; abiem atvejais – sveikas
dingęs, iš tavęs neliks nieko, išskyrus vieną kitą miglotą prisimini-
mą tokių senų barmenų kaip Racas galvose. Tiesa, širdis, plaučiai ar
inkstai veikiausiai išgyvens ilgiau už tave, tarnaudami kokiam ne-
pažįstamajam, nestokojančiam naujųjų jėgų susimokėti už klinikos
organų rezervuaro turinį.

Verslas čia buvo lyg nuolatinis pasąmoninis dūzgesys, o mirtis –
įprasta bausmė už tingumą, už nerūpestingumą, už mandagumo
stygių, už nesugebėjimą laikytis įmantrių protokolo reikalavimų.

Vienas sėdėdamas „Jarre de Thé“ prie staliuko, jusdamas, kaip
pradeda veikti aštuoniakampis: delnus išbėrė prakaito lašelyčiai,
ėmė dilgčioti plaukeliai ant rankų ir krūtinės, – Keisas sumojo, kad
kažkuriuo metu nejučia ėmė žaisti su savimi žaidimą, senovinį, nė
pavadinimo neturintį, lyg dėliotų paskutinį pasjansą. Jis nebesine-

šiojo ginklo, nebesiimdavo nė elementariausių saugumo priemonių. Griebdavosi greičiausių, neaiškiausių gatvės sandorių, įgijo reputaciją žmogaus, galinčio gauti viską, ko užsigėsi. Viena jo esybės dalis miglotai nutuokė, kad toks žemyn kryptantis jo savidestrukcijos lankas tiesiog bado akis vis retėjantiems klientams, bet kartu mėgavosi suvokimu, kad dabar jau pabaiga atsėlins veikiau anksčiau negu vėliau. Ta pati jo esybės dalis, jaukiai nugrimzdusi į mirties laukimą, užvis labiausiai nepakentė minties apie Lindą Li.

Surado ją vieną lietingą vakarą kompiuterinių žaidimų arkadoje.

Po ryškiomis šmėklomis, tvieskiančiomis melzganoje cigarečių dūmų migloje: „Burtininko pilies“, „Tankų karo Europoje“, Niujorko kontūro dangaus fone hologramomis... Šitaip dabar ją ir prisiminė, jos veidas, skalaujamas nerimstančių lazerio tvyksnių, bruožai, virtę spalviniu kodu: tamsiu raudonių užsiplieskiantys skruostikauliai liepsnojant Burtininko piliai, ryškiu mėliu užlieta kakta Miunchenui kritus „Tankų kare“, karštu auksu palytėtos lūpos slenkančiam kursoriui žeriant kibirkštis iš dangoraižių tarpeklio sienos. Tą vakarą Keisas buvo turtuolis: Veidžo ketamino pakas – pakeliui į Jokohamą, pinigai – jau kišenėje. Užsuko į arkadą pasislėpti nuo šilto, Ninsėjaus šaligatvį teškenančio lietaus, ir žvilgsnis nukrypo tiesiai į jos, visiškai įnikusios į žaidimą, veidą, jis kažkodėl išsiskyrė iš keliasdešimties kitų, apspitusių žaidimų kompiuterius. Merginos išraiška buvo tokia pat, kokią Keisas vėl pamatė po kelių valandų jos, jau miegančios prieuosčio viešbutėlio kapsulėje, veide, viršutinės lūpos linija priminė vaiko nupieštus skrydžiui išskeistus paukščio sparnus.

Eidamas per arkadą jos link, sėkmingo sandorio pakylėtas, Keisas pastebėjo savo pusėn mestą jos žvilgsnį. Pilkos akys, apvestos juodu pieštuku, dažai nuvarvėję. Žvėrelio, pakliuvusio į priekinių automobilio žibintų šviesos ratą, akys.

Pirmoji jų naktis drauge nusitęsė iki ryto, iki bilietų, įsigytų transporto su oro pagalve stotyje, ir pirmosios Keiso kelionės į kitą įlankos pusę. Lietus stiprėjo, skalbdamas Haradžiuuku, apkibdydamas lašais jos plastikinę striukę, merkdamas Tokijo vaikus, būriais traukiančius pro įžymiąsias kvartalo krautuvėles su baltais nevarstomais bateliais ir ant galvų tampriai užtrauktais gobtuvais, o galiausiai abu atsidūrė

pačinko žaidimo automatų salės vidurnakčio gausme ir ji įsikibo jo rankos kaip vaikas.

Prireikė mėnesio, kol narkotikų ir įtampos geštaltas, per kurį klampojo jis, pavertė tas amžinai išgąstingas akis dviem poreikio šuliniais atspindinčiu paviršiumi. Keisas stebėjo, kaip trupa jos asmenybė lyg ledo luistai, atsiskiriantys nuo ledkalnio, kaip nuolaužos nuplūduriuoja tolyn, ir galiausiai įžiūrėjo tik būtinybę gryniausiu pavidalu, nenugalimo potraukio šarvą. Matydavo, kokia susitelkusi ji ieško naujos dozės – primindavo jam vabalą maldininką, kokius pardavinėdavo Šigos kioskeliuose drauge su mėlynais mutantais karpiais akvariumuose ir svirpliais bambukiniuose narveliuose.

Jis stebėjosi į juodą kavos tirščių ratilą puodelio dugne. Tirščiai virpčiojo – prisirijus tiek amfos, kitaip ir negalėjo būti. Rudas stalviršio laminatas buvo blukus, padengtas mažytėlaičių įrėžų sluoksneliu. Jusdamas stuburu kylančią kaitrią deksedrino bangą Keisas įžvelgė nesuskaičiuojamą gausybę atsitiktinių dryksnių, kurių prireikė tokiam paviršiui sukurti. „Žaro“ vidaus dekoras buvo senovinio, bevardžio, iš praėjusio šimtmečio atkeliavusio stiliaus, nejaukus japoniškosios tradicijos ir blyškaus Milano plastiko lydinys, bet viskas rodėsi padengta bemaž neįžiūrima plėvele, tarytum milijonų lankytojų nervingumas būtų kažin kaip gludęs prie veidrodžių bei kadai blizgėjusio plastiko ir aptraukęs visus paviršius drumzlina, niekaip nebenugremžiama rūkana.

– Labas. Keisai, bičiuli mielas.

Jis kilstelėjo galvą, žvilgsniu susidūrė su pilkomis, juodu pieštuku apvestomis akimis. Ji vilkėjo apibrizgusį prancūzišką orbitinį kombinezoną, avėjo naujutėlius baltus sportbačius.

– Ieškojau tavęs, drauguži. – Ji atsistojo priešais, atsiremė alkūnėmis į stalviršį. Mėlyno kombinezono rankovės buvo perplėstos ties pečiais, ir Keisas nejučia žvilgsniu nuslydo jos rankomis, ieškodamas kraujosruvų ar dūrių žymių. – Nori užrūkyt?

Iš kišenėlės ant blauzdos ji ištraukė sumaigytą „Yeheyuan“ su filtru pakelį, atkišo jam cigaretę. Keisas paėmė, leido jai pridegti raudono plastiko strypeliu.

– Gerai miegi, Keisai? Atrodai pavargęs.